

Anonüümseks muudetud versioon

Tõlge

C-141/24 - 1

Kohtuasi C-141/24

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

23. veebruar 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Nanterre'i esimese astme kohus, Prantsusmaa)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

10. jaanuar 2024

Kaebaja:

TJ

Vastustaja:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE
(Nanterre'i esimese
astme kohus,
Prantsusmaa)

■

KAEBUSE ESITAJA

TSIVIILASJADE
OSAKOND

esimene koda

KOHTUOTSUS, MIS

TJ

[...]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

ET

TEHTI
10. jaanuaril 2024 [...]

[...] **VASTUSTAJA:**

**DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET DE PARIS**

[...]
75075 PARIS CEDEX 02

[...]

VAIDLUSE KOKKUVÕTE

1 Direction régional des finances publiques d'Île-de-France et de Paris (riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskus) esitas 19. detsembri 2019. aasta kirjas TJ-le maksumenetluse seadustiku (livre des procédures fiscales) artikli L.23 C kohase nõude anda teavet ja põhjendusi varade kohta, mida hoitakse välismaal kahel pangakontol [...], mis olid avatud Luksemburgi UBS pangas aastatel 2010–2014.

TJ vastas sellele 20. veebruari 2020. aasta kirjas, milles andis teavet oma olukorra kohta.

2 Leides, et see vastus ei ole piisav, nõudis riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskus 13. märtsi 2020. aasta kirjas, et kaebaja esitaks nõutud täpsustused 30 päeva jooksul alates selle kirja kättesaamisest [...]. [asjasse puutumatu teave].

3 5. oktoobri 2020. aasta kirjas tegi riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskus korrigeerimise ettepaneku, et maksustada vastavalt üldise maksuseadustiku (code général des impôts) artiklile 755 60% maksumääraga 1 147 856 euro suurust summat, mis on kahel eespool nimetatud ja aastatel 2010–2014 pangas UBS Luxembourg avatud pangakontol hoitavate varade kogusumma ja maksimaalne saldo täpsemalt 31. detsembri 2010. aasta seisuga.

TJ esitas 13. oktoobri 2020. aasta kirjas pangast UBS Luxembourg pärit mitu dokumenti ja väljavõtet, et üritada põhjendada kõnealuste summade omandamist aegunud ajavahemiku jooksul.

4 Riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskus jäi 12. novembri 2020. aasta vastuses oma kättetoimetatud maksuotsuse juurde, leides, et kuigi on võimalik, et summad on omandatud aegunud ajavahemiku jooksul, peab nende päritolu olema tõendatud.

15. detsembril 2020 nõuti sisse täiendav 688 714 euro suurune pärandimaksu põhisumma.

- 5 TJ esitas 30. detsembril 2020 vaide, mille maksuhaldur jättis 30. juuni 2020. aasta otsusega rahuldamata.
- 6 Väljastati uus, 26. juuli 2021. aasta maksuotsus sama pärandimaksu põhisumma kohta (688 714 eurot).
- 7 9. augusti 2021. aasta kohtutäituri aktiga esitas TJ tribunal judiciaire de Nanterre'ile (Nanterre'i esimese astme kohus) maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskuse vastu kaebuse, milles palus tühistada 30. juuni 2020. aasta otsus vaide rahuldamata jätmise kohta ning vabastada ta täielikult sisse nõutud 688 714 euro suurusest pärandimaksust ning kõikidest viivistest, lisatasudest ja lisatrahvidest.
- 8 Oma viimaste nõuete kohaselt, mis toimetati riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskusele kätte 10. oktoobril 2022, palub TJ kohtul:

esimese võimalusena
 - tühistada riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskuse 30. juuni 2020. aasta otsus vaide rahuldamata jätmise kohta;
 - vabastada ta täielikult sisse nõutud 688 714 euro suurusest pärandimaksust ning kõikidest viivistest, lisasummadest ja lisatrahvidest;teise võimalusena, kui jääb kahtlus, kas maksumenetluse seadustiku artikkel L.23 C ja üldise maksuseadustiku artikkel 755 on koosõlas Euroopa Liidu õigusega,
 - [...] [taotlus esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsuse küsimus, mis on sõnastatud sarnaselt resolutsioonis sisalduva esimese küsimusega];
 - määrata ajutine täitmine;kolmanda võimalusena, kui kohus peaks vaidlusaluse maksustamise tervikuna või osaliselt kinnitama,
 - jätta tehtav otsus ajutiselt täitmisele pööramata tsiviilkohtumenetluse seadustiku (code de procédure civile) artikli 514-1 kohaselt, et vältida olulise ja hüvitamatu kahju tekitamist kaebajale, kuni tema tõstatatud õigusküsimus ei ole lõplikult lahendatud;igal juhul
 - mõista riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskuselt välja 10 000 eurot tsiviilkohtumenetluse seadustiku artikli 700 alusel ja kõik kohtukulud.

- 9 TJ väidab, et maksuhalduri otsus jätta tema vaie rahuldamata rikub Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 63 lõikega 1 tagatud kapitali vaba liikumist ja tuleb ainuüksi sel põhjusel tühistada.

Selle väite toetuseks viitab ta Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2022. aasta otsusele (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus C-788/1), mille kohaselt tunnustati kapitali vaba liikumisega vastuolus olevaks Hispaania maksusäte, mida ta peab sarnaseks maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ja üldise maksuseadustiku artiklis 755 sätestatuga, põhjendusel, et selle tulemusel pikendatakse *de facto* lõputult aegumist maksuhalduri toimingute puhul, mis puudutavad välisriigis avatud deklareerimata pangakontol olevaid summasid.

Ta väidab nimelt, et maksuhalduri seisukoht, mis seisneb selles, et ta kohaldab 60%-lise määraga n-ö karistuslikku maksu varade suhtes, mis on omandatud rohkem kui kümme aastat enne tema kontrolli tegemist, kuna ta ei ole rahul nende päritolu ja omandamise viisi kohta antud põhjendustega, toob kaasa selle, et maksuhaldur ei pea järgima maksumenetluse seadustiku artiklis L.181-0 A sätestatud kümneaastast aegumistähtaega, mis on juba erand õiguste üldisest aegumistähtajast kolme aasta möödumisel akti registreerimisest, samas kui ei maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ega üldise maksuseadustiku artiklis 755 ei ole sätestatud, et maksumenetluse seadustiku artikli L.23 C kohase maksustamise erijuhtumi puhul tehakse erand nendest aegumiseeskirjadest.

Lõpuks märgib ta, et käesoleval juhul omandas ta asjaomased varad 30 aastat tagasi ajal, mil ta elas Gruusias, ning et tänaseks on ilmselgelt võimatu leida pankades jälgi tema tegevuse kohta Gruusias enne 1991. aastat, võttes arvesse ühelt poolt kõnealuste asjaolude vanust ning teiselt poolt poliitilist ja halduslikku kaost, mis leidis selles riigis aset pärast Berliini müüri langemist 1989. aastal. Neil asjaoludel tähendab enam kui 30 aastat tagasi omandatud summade päritolu tõendamise nõue tema arvates maksukohustuslase otsest kaitseõigustest ilmajätmist.

Seetõttu leiab TJ, et juhul, kui kohtul on kahtlusi, kas maksumenetluse seadustiku artikkel L.23 C ja üldise maksuseadustiku artikkel 755 on kooskõlas liidu õigusega, tuleb Euroopa Kohtule esitada sellekohane eelotsuse küsimus.

- 10 Oma viimaste nõuete kohaselt, mis toimetati TJ-le kätte 3. veebruaril 2023, palub riigi maksuameti Île-de-France'i ja Pariisi piirkonna maksukeskus kohtul:
- jätta kõik TJ nõuded rahuldamata;
 - jätta täiendavad maksusummad muutmata;
 - jätta 30. juuni 2021. aasta rahuldamata jätmise otsus muutmata;
 - mõista kõik kohtukulud välja TJ-lt.

- 11 Maksuhaldur märgib esiteks, et maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ette nähtud menetlus on ette nähtud maksudest kõrvalehoidmise vastu võitlemiseks, mis on üldist huvi pakkuv eesmärk ja mida Conseil constitutionnel (konstitutsioonikohus) on pidanud põhiseaduslikuks väärtuseks. Sellega püütakse innustada maksukohustuslasi täitma oma deklareerimiskohustusi ja olema haldusasutuste suhtes läbipaistev, et parandada maksumoraali. Ta täpsustab ka, et selle menetluse puhul ei ole tegemist sanktsiooni või karistusega, vaid selle eesmärk on üksnes maksu määramine ja tasumine.

Teiseks väidab ta, et üldise maksuseadustiku artiklist 755 ja maksumenetluse seadustiku artiklist 71 koostoimes tuleneb, et neist esimeses õigusaktis nimetatud pärandi- ja kinkemaksu kohustus tekkitab maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C sätestatud teabe- või põhjendamisnõudele vastamata jätmise või piisava vastuse esitamata jätmise korral samas artiklis sätestatud tähtaja jooksul, nii et käesoleval juhul, kuivõrd teabenõue esitati 19. detsembril 2019 ja haldusasutuse korrigeerimisõiguse tähtaeg hakkas kulgema 24. septembril 2020, ei olnud tema meede sellel kuupäeval maksumenetluse seadustiku artikli L.181-0 A kohaselt aegunud.

Lõpuks märgib ta, et kaebaja viidatud kohtuotsuses kritiseeris Euroopa Kohus ette nähtud mehhanismist tingitud aegumise puudumist ning karistuste ja trahvide ebaproportsionaalsust sarnaste rikkumiste eest ette nähtud karistuste ja trahvidega. Ent tema sõnul kohaldatakse esiteks üldise maksuseadustiku artiklites 1649 A, 1649 AA ja 1649 AB sätestatud õiguslike kohustuste täitmata jätmise suhtes, mis toob kaasa vaidlusaluste maksustamismeetmete rakendamise, aegumist käsitlevaid õigusnorme, ja teiseks ei too üldise maksuseadustiku artiklites 1649 A, 1649 AA ja 1649 AB sätestatud õiguslike kohustuste täitmata jätmine käesoleval juhul kaasa mingeid sanktsioone, kuna ette nähtud mehhanism on mõeldud üksnes maksubaasi kindlaksmääramiseks, ning üldise maksuseadustiku artikli 755 alusel määratud 60% määraga maksustamise korral ei tule maksta ei viivist ega maksualaseid sanktsioone. Ta järeldeb sellest, et Prantsuse säte, mis käsitleb välismaal asuvate varade maksustamist, tagab seega õiglase tasakaalu ühenduse õigusest tulenevate kohustuste täitmise ja rahvusvahelise maksudest kõrvalehoidmise vastu võitlemise üldist huvi pakkuva eesmärgi vahel.

- 12 [...]
- 13 [...] [täpsustused menetluse kohta]

PÕHJENDUS

A) Euroopa Liidu õigus

- 14 Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 63 lõikes 1 on sätestatud: „Käesoleva peatüki sätete kohaselt keelatakse kõik kapitali liikumise piirangud liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel.“

Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 65 on lisaks sätestatud:

„1. Artikli 63 sätted ei mõjuta liikmesriikide õigust:

a) kohaldada oma maksuseaduste vastavaid sätteid, mis eristavad maksumaksjaid nende elukoha või nende kapitali investeerimise koha põhjal;

b) võtta kõiki vajalikke meetmeid, et takistada siseriiklike õigusnormide rikkumist, eriti maksustamise ja rahaasutuste usaldatavusnormatiivide täitmise järelevalve alal, või kehtestada kapitali liikumise deklareerimise kord haldamiseks vajalike või statistiliste andmete saamiseks, või võtta meetmeid, mis on õigustatud avaliku korra või avaliku julgeoleku seisukohalt.

3. Lõigetes 1 ja 2 märgitud meetmed ja kord ei tohi kujutada endast suvalise diskrimineerimise vahendit ega varjatud piirangut kapitali ja maksete vabale liikumisele artikli 63 tähenduses.“

15 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt kuuluvad ELTL artikli 63 lõike 1 tähenduses kapitali liikumise piirangute hulka sellised liikmesriigi kehtestatud meetmed, mis võivad pärssida, takistada või piirata selle liikmesriigi investori võimalusi investeerida teistesse liikmesriikidesse (Euroopa Kohtu 26. septembri 2002. aasta kohtuotsus komisjon vs. Belgia, C-478/98, punkt 18, 23. oktoobri 2007. aasta kohtuotsus komisjon vs. Saksamaa, C-112/05, punkt 19 ning 26. mai 2016. aasta kohtuotsus NN (L), C-48/15, punkt 44).

16 Euroopa Komisjon esitas 23. oktoobril 2019 Euroopa Kohtule hagi, milles palus tuvastada, et Hispaania Kuningriik on rikkunud oma kohustusi, nähes ette tagajärjed, mis kaasnevad välisriigis asuvate varade või õiguste kohta „vormi 720“ abil deklareerimise kohustuse täitmata jätmisega ja mis olid Hispaania seadusandja taotletud eesmärgi suhtes ebaproportsionaalsed.

Euroopa Komisjon väitis, et Hispaania Kuningriigis kehtestatud süsteemiga:

– nähti ette, et välisriigis asuvate varade ja õiguste kohta teabe esitamise kohustuse täitmata jätmise või „vormi 720“ hilinemisega esitamine tõi kaasa selle vara kvalifitseerimise „põhjendamatuks varaliseks kasuks“ ilma, et oleks võimalik tugineda aegumisele;

– määrati automaatselt 150-protsendiline proportsionaalne trahv välisriigis asuvate varade ja õiguste kohta teabe esitamise kohustuste täitmata jätmise või „vormi 720“ hilinemisega esitamise korral ning peale selle rangemad kindlasummalised trahvid kui karistuste üldsüsteemis samasuguste rikkumiste puhul ette nähtud karistused.

17 Euroopa Kohus märkis oma 27. jaanuari 2022. aasta kohtuotsuses (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus C-788/19) järgmist:

- vajadus tagada maksukontrolli tõhusus ja eesmärk võidelda maksupettustega ja maksustamise vältimisega kuuluvad selliste ülekaalukate üldiste huvide hulka, mis võivad õigustada liikumisvabaduste piirangu kehtestamist (eelkõige Euroopa Kohtu 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus X ja Passenheim-van Schoot, C-155/08 ja C-157/08, punktid 45 ja 46, ning Euroopa Kohtu 15. septembri 2011. aasta kohtuotsus Halley, C-132/10, punkt 30);
- mis puudutab kapitali liikumist, siis ELTL artikli 65 lõike 1 punkti b kohaselt ei mõjuta ELTL artikli 63 sätted liikmesriikide õigust võtta kõiki vajalikke meetmeid, et takistada nende õigusnormide rikkumist, eriti maksustamise alal;
- ainuüksi asjaolu, et residendist maksukohustuslane omab varasid või õigusi väljaspool liikmesriigi territooriumi, ei saa olla aluseks pettuse või maksustamise vältimise üldisele eeldusele (eelkõige Euroopa Kohtu 11. märtsi 2004. aasta kohtuotsus de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, punkt 51, ja Euroopa Kohtu 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus K, C-322/11, EU:C:2013:716, punkt 60), nii et regulatsioon osas, milles eeldatakse petturliku tegevuse esinemist pelgalt põhjusel, et täidetud on regulatsioonis loetletud tingimused, ilma et asjaomasele maksukohustuslasele oleks antud võimalust see eeldus ümber lükata, läheb põhimõtteliselt kaugemale sellest, mis on vajalik selleks, et saavutada eesmärk võidelda maksupettustega ja maksustamise vältimisega (eelkõige Euroopa Kohtu 3. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Itelcar, C-282/12, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika);
- kuigi liidu õiguses ühtlustamise puudumise korral on liikmesriikide ülesanne valida karistused, mis tunduvad neile otsese maksustamise valdkonnas nende riigisisestes õigusnormides ette nähtud kohustuste rikkumise korral sobivad, on liikmesriigid siiski kohustatud oma pädevust teostama liidu õigust ja selle üldpõhimõtteid järgides ning seega järgides proportsionaalsuse põhimõtet (eelkõige Euroopa Kohtu 12. juuli 2001. aasta kohtuotsus Louloudakis, C-262/99, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika);
- õiguskindluse aluspõhimõttega on põhimõtteliselt vastuolus see, kui ametiasutused saavad õigusvastase olukorra lõpetamiseks oma pädevust lõputult kasutada (vt analoogia alusel konkurentsi valdkonnas 14. juuli 1972. aasta kohtuotsus Geigy vs. komisjon, 52/69, punkt 21);
- kuigi liikmesriigi seadusandja võib kehtestada pikema aegumistähtaja eesmärgiga tagada maksukontrolli tõhusus ning võidelda maksupettustega ja maksustamise vältimisega, mis on seotud välismaal vara varjamisega, tingimusel et selle tähtaja kestus ei ületa seda, mis on vajalik nende eesmärkide saavutamiseks, arvestades eelkõige liikmesriikidevahelist teabevahetust või haldusabi mehhanisme (vt 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus X ja Passenheim-van Schoot, C-155/08 ja C-157/08, EU:C:2009:368, punktid 66, 72 ja 73), ei käi sama selliste mehhanismide kehtestamise kohta, mille tulemusel praktikas pikendatakse

lõpmatult ajavahemikku, mille jooksul maksustamine võib toimuda, või millega võimaldatakse toimunud aegumist arvestamata jätta.

18 Euroopa Kohus nõuab seetõttu proportsionaalsuse põhimõtte järgimist ühelt poolt Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 63 sätestatud vajaduse vahel tagada kapitali vaba liikumine liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel ning teiselt poolt tõhusa maksukontrolli tagamise vajaduse ning maksupettuste ja maksustamise vältimise vastu võitlemise eesmärgi vahel.

19 Kõnealuses asjas otsustas Euroopa Kohus, et:

– nähes ette, et välisriigis asuvate varade ja õiguste kohta teabe esitamise kohustuse täitmata jätmine või puudulikult või hilinemisega täitmine toob kaasa nende varade väärtusele vastava deklareerimata tulu kui põhjendamatu varalise kasu maksustamise ilma, et praktikas oleks võimalik tugineda aegumisele;

– määrates välisriigis asuva vara või õiguste kohta teabe esitamise kohustuse täitmata jätmise või puudulikult või hilinemisega täitmise korral 150-protsendilise proportsionaalse trahvi maksu põhjal, mis arvutati nende varade või õiguste väärtusele vastavatelt summadelt, kusjuures see trahv võib kumuleeruda kindlasummaliste trahvidega;

– määrates välisriigis asuva vara või õiguste kohta teabe esitamise kohustuse täitmata jätmise või puudulikult või hilinemisega täitmise korral kindlasummalised trahvid, mille summa ei ole võrreldav puhtalt riigisiseses kontekstis sarnaste rikkumise eest ette nähtud karistusega ning mille kogummale ei ole seatud ülempiiri,

on Hispaania Kuningriik rikkunud kohustusi, mis tulenevad ELTL artiklist 63 ning EMP lepingu artiklist 40.

B) Liikmesriigi õigus ja kohtupraktika

20 Üldise maksuseadustiku artikli 1649 A teise lõigu kohaselt peavad füüsilised isikud, ühendused ja mittekaubanduslikud ühingud, kelle elukoht või asukoht on Prantsusmaal, deklareerima koos tuludeklaratsiooniga ka välismaal avatud, hoitud, kasutatud või suletud kontode andmed.

Maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C on sätestatud, et kui üldise maksuseadustiku artikli 1649 A teises lõigus ette nähtud kohustus on jäetud täitmata vähemalt üks kord eelneva kümne aasta jooksul, võib maksuhaldur sõltumatult isiklike maksuandmete kontrollimise menetlusest nõuda, et seda kohustust kandev füüsiline isik esitaks 60 päeva jooksul kõik andmed või põhjendused kontol olevate või elukindlustuslepinguga hõlmatud varade päritolu ja omandamise viisi kohta.

Kui isik ei ole teabe- või põhjendusnõudele esitanud piisavat vastust, saadab haldusasutus talle teatise, et ta peab oma vastust täiendama 30 päeva jooksul, täpsustades, millist lisateavet ta soovib saada.

Maksumenetluse seadustiku artiklis L.71 on ette nähtud, et kui isik artiklis L.23 C ette nähtud teabe- või põhjendusnõudele ei vasta või piisavalt ei vasta selles artiklis ette nähtud tähtaegade jooksul, maksustatakse isikut automaatselt tingimustel, mis on ette nähtud üldise maksuseadustiku artiklis 755, milles on sätestatud, et välismaal asuval kontol olevad varad artikli 1649 A teise lõigu tähenduses või välisriigis sõlmitud kapitaliseerimislepingu või samalaadse investeeringuga hõlmatud varad artikli 1649 AA tähenduses, mille päritolu ja omandamise viis ei ole maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ette nähtud menetluse raames põhjendatud, loetakse, kuni ei ole tõendatud vastupidist, varaks, mis on omandatud pärimise või kinke teel ja mida maksustatakse samas artiklis L.23 C ette nähtud tähtaegade möödumisel pärandi- või kinkemaksuga artikli 777 III tabelis märgitud kõrgeima määraga ehk 60% määraga, mida kohaldatakse kingetele kaugemate kui neljanda astme sugulaste vahel ja mittesugulaste vahel.

Need maksud arvutatakse kontol oleva või lepinguga hõlmatud varade maksuhaldurile teadaolevalt kõige suurema väärtuse alusel kümne aasta jooksul enne maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C sätestatud teabe- või põhjendamisenõude esitamist, millest on maha arvatud nende varade väärtus, mille päritolu ja omandamise viis on põhjendatud.

Maksumenetluse seadustiku artiklis L.1810 A on sätestatud, et erandina artikli L.180 esimesest lõigust ja artiklist L.181 võib selles nimetatud maksude ja tasudega seotud maksuhalduri korrigeerimisõigust kasutada kuni nende maksude või tasude maksmise kohustuse tekkimise aastale järgneva kümnenda aasta lõpuni, kui nende aluseks on üldise maksuseadustiku artiklites 1649 A, 1649 AA ja 1649 AB nimetatud varad või õigused, välja arvatud juhul, kui vastavate varade või õigustega seotud maksude või tasude tasumisele kuuluvus on piisavalt välja toodud registreeritud dokumendis või esitatud vastavalt vorminõudele või kinnisvaramaksu puhul sama seadustiku artiklis 982 nimetatud deklaratsioonis ja lisades.

- 21 Cour de cassation'i (kassatsioonikohus) kaubanduskollegium on oma 16. detsembri 2020. aasta otsuses täpsustanud, et maksukohustus tekib maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ette nähtud tähtaegade möödumise kuupäeval ja sellest alates hakkab kulgema maksumenetluse seadustiku artiklis L.181-0 A ette nähtud kümneaastane aegumistähtaeg (kaubanduskollegiumi 16. detsembri 2020. aasta otsus kohtuasjas nr 18-16.801).
- 22 [...].

- 23 [...] [liikmesriigi kohtupraktika, mis käsitleb seda, kas maksumenetluse seadustiku artikkel L.23 C ja üldise maksuseadustiku artikkel 755 koostoimes on kooskõlas põhiseadusega]

C) Vaidluse lahendamiseks vajalikud eelotsuse küsimused

- 24 Eeltoodud asjaoludest tuleneb, et eespool viidatud sätted võimaldavad maksukohustuslasel ümber lükata eelduse, mille kohaselt välismaal omatav vara, mida ei ole maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ette nähtud menetluse tingimustel deklareeritud ning mille päritolu ja omandamise viis ei ole maksuhalduriga ette nähtud teabevahetuse tulemusena põhjendatud, [kujutab endast tasuta saadud vara, mida maksustatakse kõige kõrgema pärandi- või kinkemaksu määraga,] ning et lisaks on maksuhalduri hinnang talle esitatud tõenditele allutatud kohtu kontrollile juhul, kui maksumaksja selle vaidlustab.
- 25 Peale selle ei ole maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ja üldise maksuseadustiku artiklis 755 ette nähtud meetmete eesmärk karistada Prantsusmaa maksuresidenti, kellel on varasid välismaal ja kes ei ole täitnud deklareerimiskohustust, karistusliku määra kohaldamisega, vaid määrata kindlaks maksubaas ja nõuda sisse maks, kohaldades talle juhul, kui puudub piisav põhjendus vaidlusaluse vara päritolu ja omandamise viisi kohta, pärandi- või kinkemaksu skaala kõige kõrgemat üldist maksumäära.
- 26 Lisaks karistatakse vaidlusaluse deklareerimiskohustuse täitmata jätmise eest üldise maksuseadustiku artikli 1736 IV jaotises või sama seadustiku artiklis 1766 ette nähtud trahviga (1500 euro suurune rahatrahv deklareerimata konto või ettemakse kohta, mis ulatub 10 000 euroni juhul, kui konto asub riigis või territooriumil, mis ei ole sõlminud Prantsusmaaga maksudest kõrvalehoidumise ja maksustamise vältimise vastu võitlemiseks haldusabilepingut, mis võimaldab juurdepääsu pangaandmetele).
- 27 Nende erinevate küsimuste osas ei anna Prantsuse meetmed alust etteheideteks, mis esitati Hispaania Kuningriigis kehtestatud süsteemile, mille kohta Euroopa Kohus tegi Euroopa Komisjoni esitatud hagi alusel 27. jaanuari 2022. aasta kohtuotsuse (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2022. aasta otsus kohtuasjas C-788/19).
- 28 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siiski, et seadusandja on kehtestanud kümneaastase pikema aegumistähtaja, mis kaldub kõrvale üldnormidest ja mis küll näib oma kestuse poolest mitte minevat kaugemale sellest, mis on vajalik seatud eesmärkide saavutamiseks, kuid võimaldab maksuhalduril siiski, kuna selle lähtepunktiks on maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C sätestatud tähtaegade lõppemise kuupäev, st lähtepunkt, mis ei ole seotud välismaal asuvate varade omandamise kuupäevaga ega aastatega, mille kohta nende summade maksustamine tavaliselt toimus, nõuda maksumaksjalt, et ta põhjendaks nende varade päritolu ja omandamise viisi, sealhulgas siis, kui need varad lisandusid tema vara hulka rohkem kui kümme aastat enne maksumenetluse seadustiku

artiklis L.23 C sätestatud menetluse rakendamist, st aegunud ajavahemiku jooksul ja ilma ajalise piiranguta.

Kohtul on seega tekkinud küsimus, millised tagajärjed on selle meetmega kehtestatud aegumatuse mõjul kapitali vaba liikumise põhimõttele, mis on tagatud Euroopa Liidu toimimise lepingu artikliga 63, nagu seda on tõlgendanud Euroopa Kohus, eelkõige oma 27. septembri 2022. aasta kohtuotsuses (Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2022. aasta otsus kohtuasjas C-788/19).

29 Seega tuleb kohtul esitada Euroopa Kohtule järgmised küsimused:

[...] [resolutsioonis esitatud küsimused]

NEIL PÕHJUSTEL

kohus, [...] [täpsustus menetluse kohta]

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklit 267,

esitab Euroopa Liidu Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

Küsimus nr 1: Kas Euroopa Liidu toimimise lepingu artikliga 63 tagatud kapitali vaba liikumise põhimõtet tuleb tõlgendada nii, et see võimaldab üldise maksuseadustiku artiklis 755 sätestatu kohaselt automaatselt maksustada välismaal asuvat vara, mida ei ole deklareeritud vastavalt maksumenetluse seadustiku artiklis L.23 C ette nähtud menetluse tingimustele ning mille päritolu ja omandamise viis ei ole põhjendatud, kuigi see toob kaasa aegumatuse, kui maksukohustuslane tõendab, et need varad on tema vara hulka lisandunud aegunud ajavahemiku jooksul?

Küsimus nr 2: Kui vastus sellele küsimusele on eitav, siis kas sellest tuleb järeldada, et kogu eespool viidatud sätetel põhinev korrigeerimismenetlus tuleb tühistada, ja seda isegi siis, kui maksuhalduri kontrolli all oleval juhul ei kaasne aegumatus kui tagajärge?

[...] [menetluse peatamine, menetlusega seotud täpsustused]